

Chương 8

Phía Trước Là Đường Xấu Hồ

Trăng khuyết mọc vào tâm chấp tối.

Phu nhân Victory nằm trên ghế của Hyun Moo, nghe tiếng cười thoải mái phát ra. Anh và chị em nhà Nan Da cùng ăn tối cùng đi dạo, rồi bây giờ cùng cười đùa âm ỉ trong khu vườn như thể đã trở thành chuyện thường ngày. Giữa những nụ cười tươi vui như hoa mùa xuân, bà nghe thấy tiếng cười của Hyun Moo. Lâu lắm rồi bà mới được nghe tiếng cười sáng khoái như cơn gió thổi qua cánh rừng sau cơn mưa ấy.

Phu nhân Victory đứng dậy, đi đến gần khu vườn. Bà trông thấy Nan Da và Hyun Moo đang ngồi kê bên nhau. Hình như anh vừa nói gì đó, khiến cô quay đầu sang ngược nhìn anh. Cái trán của cô phản chiếu ánh đèn trong khu vườn trở nên sáng bóng. Đôi mắt cô tựa như sao Kim vừa mới mọc. Hyun Moo tươi cười rạng rỡ với Nan Da, hết như cũng đang nhìn thấy cô vậy.

Bà phải làm thế nào với hai người họ đây.

Hơi thở dài và sâu của phu nhân Victory làm mờ cánh cửa của nhà kính. Tâm địa con người quả là độc ác. Chỉ cần Hyun Moo được cười như thế kia, bà lại muốn níu kéo Nan Da lâu hết mức có thể. Dẫu vậy, bà không thể xua đi ý nghĩ Nan Da sẽ thành một đôi với Hyun Moo. Một người mẹ níu giữ đứa con trai không biết sẽ ra đi lúc nào, nhưng trong lòng vẫn ôm ấp thói hợm hĩnh và lòng ích kỷ vô lý.

Bề ngoài bà vờ như mình vì Nan Da, bảo cô cần bắt đầu một cuộc đời mới nhưng thực tâm bên trong lại khác. Bà đã nghĩ nếu tình trạng của Hyun Moo tốt lên thì cần có một cô gái môn đăng hộ đối với anh. Dẫu biết ơn sự chân thành của Nan Da nhưng trong lòng bà vẫn thấy khó chịu, có lẽ bởi suy nghĩ một lúc nào đó sẽ phải vứt bỏ Nan Da đã in sâu trong trái tim bà. Sau khi cuộc săn thỏ kết thúc, người ta không cần đến con chó săn trung thành nữa. Đẳng nào cũng chỉ là một hợp đồng dựa trên tiền bạc.

Cô gái môn đăng hộ đối.

Phu nhân Victory lặng nhìn hai bờ vai kê bên nhau, bà lau đi hơi nước mờ mờ đọng trên cánh cửa kính bằng lòng bàn tay. Lúc còn trẻ, bà đã nhờ được cái đỉnh cắm sâu vào trái tim, vậy mà giờ đây lại nhận ra mình định dùng búa đập vào trái tim ai đó. Phu nhân Victory cắn chặt môi.

Cô không phù hộ với con trai tôi đâu.

Cái đình ấy đã đau đớn đến thế. Nó đã khiến bà suy sụp biết nhường nào.

Phu nhân Victory lắc đầu.

Chỉ cần Hyun Moo khỏe lên, chỉ cần Hyun Moo có thể sống thì những chuyện còn lại có ra sao cũng được. Tấm lòng của Nan Da dành cho Hyun Moo đâu là sự đồng cảm hay lòng thương hại, mà giả như là anh yêu đi nữa, bà cũng muốn nắm lấy nó. Cả thứ này nở trong lòng Hyun Moo, dù có là gì đi nữa, nếu anh có thể vì nó mà lưu luyến cuộc sống này, bà đã mãn nguyện rồi. Trái tim của hai đứa hãy để cho hai đứa quyết định. Hyun Moo sống mới là điều quan trọng. Thằng bé được cười như thế kia lại càng quan trọng hơn.

“Chuyện gì mà mấy đứa vui thế?”

Phu nhân Victory mở cánh cửa dẫn ra khu vườn. Bà bước xuống cầu thang.

“Bọn con đang định lái xe đi dạo một vòng. Mẹ cũng đi cùng nhé?”

Nan Da đứng vậy nhường ghế cho phu nhân Victory.

“Định đi đâu?”

“Bukak Skyway ạ.”

“Tài xế Kim về rồi mà?”

“Tiger, à không, anh Ho Rim đã tình nguyện lái xe vì Nan Ah và Nan Woo.”

“Vậy là đủ năm người trên xe rồi còn gì. Bảo ta đi cùng chỉ là mời roi thôi hả?”

Phu nhân Victory cắn môi vẻ tổn thương.

“Con sẽ ở nhà. Đi dạo lâu quá nên con mệt rồi.”

Nghe Nan Da bảo sẽ ở lại, nét mặt Nan Ah và Nan Woo xiu xuống.

“Đi hai xe đi. Mẹ lái xe là được mà. Yoon Nan Da, em mệt lắm à?”

Hyun Moo này giờ chỉ ngồi im bèn quay sang hỏi Nan Da.

“Không mệt lắm nhưng mà...”

“Vậy tất cả cùng đi đi. Di Jung Rye cũng đi luôn.”

Nghe thấy đề xuất của Hyun Moo, đến cả dì Jung Rye đang luộc giẻ lau cũng cun cút chạy về phía nhà để xe. “Trời ạ, trời ạ, nói gì thì phải nói thẳng ra chứ.” Dì nói với vẻ hào hứng về chuyến đi chơi đêm sau một thời gian dài.

Dì Jung Rye cùng chị em nhà Nan Da lũ lượt leo lên xe của phu nhân Victory.

“Gì thế này, hai thằng đực rựa kia đi với nhau thì còn gì vui nữa?”

“Ôi trời, đúng thật này.”

Dì Jung Rye ngồi ở ghế phụ quay ra nhìn đằng sau.

“Ta với cô Jung Rye đi với nhau được rồi, ba đưa qua xe bên kia đi.”

“Cháu với Nan Woo đi xe này cơ. Chỉ cả đi xe kia đi.”

Không phải giờ thì biết đến khi nào mới được đi cái xe thế này. Nan Ah đẩy Nan Da ra. Trước sự ồn ào của hai cô em gái mặt dày, Nan Da đành đi về phía xe của Ho Rim. Chợt cô nhìn thấy chiếc Range Rover màu đen đậu ở góc nhà để xe. Chủ tài xế kim đã lau nó đến độ bóng loáng lên nhưng chẳng hiểu sao dáng vẻ nằm cuộn mình của nó trông thật đáng thương, hệt như một chú cún bị bỏ rơi đang đợi chờ bàn tay của chủ nhân. Cô muốn vuốt ve nó một cái thay cho vị chủ nhân kia.

Khi nào mà mới có thể chạy thật vui cùng với chủ nhân đây?

“Ta xuất phát đây. Đi Palgakjung trước nhé.”

Phu nhân Victory xuất phát trước. Chiếc xe màu bạc bóng loáng như một con cá hồ vừa mới bắt nhanh nhẹn phóng ra khỏi nhà để xe.

“Mẹ lái xe tốt thật đấy. Lúc nào tài xế Kim cũng đến đón nên em cứ tưởng mẹ không biết lái.”

“Anh hùng xa lộ thứ thiệt đấy.”

Hyun Moo phì cười.

“Hả? Thật á?”

“Giấy thông báo nộp phạt cứ cách ngày lại bay vèo đến nhà như thư tình. Cuối cùng vì điểm phạt mà mẹ bị đình chỉ giấy phép lái xe tận bốn mươi ngày, thế nên tài xế Kim mới phải đến đón đấy.”

“Ha ha. Đúng là mẹ mà.”

Tài xế Kim phải đến đón mẹ thì Hyun Moo mới an tâm ngủ ngon được. Lúc nào anh cũng phập phồng lo sợ bà gây ra tai nạn. Hôm nhập ngũ, anh còn phải giữ giọng đe dọa người mẹ đang nước mắt ngấn nước mắt dài của mình là nếu bà còn lái xe nữa thì anh sẽ đào ngũ ngay lập tức.

“Tôi bật GPS nhé? Hơi ồn một chút nhưng tôi vẫn chưa quen với đường xá Seoul.”

Ho Rim bật GPS. Chiếc xe chậm rãi đi về hướng Bukak Skyway.

Màn đêm xanh ngắt buông xuống.

Trên con đường đi lướt qua những cái cây, Nan Da loáng thoáng trông thấy những người đi xe đạp vụt qua đầy kịch tính. Mũ bảo hiểm dạ quang của họ nổi lên trong bóng tối như những con sứa.

Cả Hyun Moo và Ho Rim đều im lặng không nói gì.

Anh vui người thật sâu vào ghế, đón lấy những cơn gió còn Nan Da thì đếm mũ bảo hiểm dạ quang của những người đi xe đạp lướt qua. Những sợi tóc dài của anh bay phấp phật trong gió.

Nan Da lặng yên ngắm nhìn gương mặt Hyun Moo. Ngày mai anh lại phải nhập viện tiếp tục điều trị chống ung thư. Mong lần đi chơi này anh không bị đau đớn gì và có thể bình an vô sự trở về nhà. Những ngón tay Nan Da ngứa ngáy muốn gỡ đi những sợi tóc mắc mứu đầy khó chịu ở chân mày Hyun Moo.

“Sao thế?”

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Nan Da, Hyun Moo quay đầu lại nhìn cô. Con người đen láy của anh lấp đầy hình bóng cô. Những lúc thế này cô lại sinh nghi. Anh thực sự không nhìn thấy gì sao?

“Không có gì.”

Cô tránh ánh mắt Hyun Moo, nhún vai một cái giống như thói quen của anh, rồi đưa tay giữ lấy mớ tóc đang trong bay cũng đón lấy cơn gió như tóc anh. Hương gió đêm đậm dần, hết như mùi cà phê đắng. Hình như tư thế hiện giờ khiến Hyun Moo không thoải mái, anh xoay người, làm áo sơ mi chạm vào cánh tay cô. Nhưng Nan Da chỉ im lặng nhắm mắt.

Bầu không khí trong xe tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió hòa cùng tiếng ông chú GPS hân hoan.

“Phụt!”

Nan Da nhắm mắt lắng nghe giọng nói phát ra từ máy GPS, đột nhiên cô bật cười khanh khách.

“Sao vậy?”

Ho Rim nhìn Nan Da qua gương chiếu hậu trong xe.

“Đường xấu hổ là cái gì thế?”

“Hả?”

“Máy GPS bảo thế mà. Phía trước là đường xấu hổ.”

“Đường xấu hổ á?”

Có lẽ vì cơn gió nên Ho Rim không nghe rõ lời cô, anh ta kéo cửa sổ lên. Đúng lúc đó, ông chú GPS lại phát ra câu cảnh báo với tông giọng dịu dàng.

Phía trước là đường tron¹.

Ha ha. Phụt!

Hyun Moo và Ho Rim cùng lúc bật cười như nắc nẻ. Trong một khoảnh khắc, “đường tron” đã biến thành “đường xấu hổ”.

“Ồ? Là đường tron à.”

“Em bị ngốc hả?”

Hyun Moo lắc đầu vẻ như không còn gì để nói.

“Chuyện bình thường mà. Tại gió nên em nghe không rõ.”

“Ha ha, đường xấu hổ cơ đấy. Mình phải làm gì ở đường xấu hổ đây nhỉ?”

Đến Ho Rim cũng buông lời chọc ghẹo Nan Da.

“Mình phải dừng xe trên đường xấu hổ rồi hôn nhau cũng nên?”

“Chắc vậy rồi.”

Hyun Moo và Ho Rim kể tung người hứng vô cùng nhộn nhàng.

“Yoon Nan Da. Em vừa nghĩ đến cái gì xấu hổ à?”

“Anh... anh nói gì cơ?”

“Vốn dĩ người ta nghĩ thế nào sẽ nghe thế ấy mà. Tiếng ve sầu cũng thế. Thường nó kêu réo réo nhưng đối với ai muốn nói lời xin lỗi sẽ nghe thành “xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi”² đấy thôi.”

“Em muốn xin lỗi ai chứ?”

“Đừng có đánh trống lảng. Em đã nghĩ cái-gì-đó-xấu-hỗ lắm phải không?”

“Em không có.”

Ho Rim cười tủm tỉm nhìn hai người cãi nhau qua gương chiếu hậu. Khoảnh khắc tình yêu bắt đầu, đúng thật là con đường xấu hổ.

“Em bị chứng khó đọc nhẹ nên thi thoảng có đọc nhầm, nhưng mà thính giác của em tốt lắm. Ở quê em còn nghe được cả tiếng đánh rắm của hươu nước trong núi đấy.”

“Hờ. Cô ngọc cũng bị chứng khó đọc à?”

“Rất nhẹ thôi nhé.”

“Nhẹ cỡ nào?”

“Thi thoảng lắm mới bị. Ở mức độ nhìn nhầm “xe máy” thành “ôi mưa”³.”

“Cái gì cơ?”

Hyun Moo và Ho Rim lại bật cười thành tiếng.

“Lúc nhập học đại học, thủ tục ra mắt tân sinh viên rất kinh khủng còn gì. Em bị các tiền bối ép uống rượu, không thể chịu nổi nữa nên lén trốn khỏi đó cùng với bạn học. Hai đứa bọn em loạng choạng đi bộ trong con hẻm, đột nhiên cô bạn đó muốn ói. Lúc đấy bọn em đang ở trước một cửa hàng bình thường bán cái gì ấy. Em ngồi xồm xuống, đang định vỗ lưng cho cô bạn thì trông thấy cái biển đề “Cấm ói”. Em nắm tay bạn chạy đi chỗ khác. Hôm sau có việc phải đi ngang qua cửa hàng đấy, lúc bấy giờ em mới nhìn rõ cái biển. Nó ghi là “Cấm xe máy ra vào”. Đừng có cười mà.”

Nói xong câu cảnh báo đừng có cười, Nan Da quay người về phía cửa sổ, vừa nghe tiếng cười của Hyun Moo và Ho Rim vừa nhớ đến con hẻm ấy. Quán rượu, tiệm bán đồ ăn vặt, quán cơm. Dù nó chỉ là một con hẻm rất đời bình thường, luôn tấp nập người qua lại nhưng có hương hoa mộc lan trắng phảng phất. Con hẻm với những cô cậu sinh viên say túy lúy bước đi không vững, tiếng hát của tuổi thanh xuân non nớt râm ran. Cuộc sống sinh viên đại học đã kết thúc vào một đêm nào đó của tháng Năm khi hoa hồng nở rục rở, ấy vậy mà cô vẫn nghĩ mình có thể quay trở lại nơi đó.

Nó vẫn vậy chứ?

Hay là đã đổi thay giống như Soo Jung và Jung Mi rồi.

Nan Da mở cửa sổ. Cô chống cằm, lặng ngắm dòng ô tô nối đuôi nhau.

“Em... phải đi học lại chứ.”

Trong cơn gió ùa đến, Nan Da nghe thấy tiếng Hyun Moo. Cô nhắm chặt mắt, lặng lẽ ấn vào lồng ngực đang trào dâng thứ gì không rõ. Tiếng anh hòa cùng cơn gió thật quá đổi dịu dàng, ấm áp nên có thứ gì đó không ngừng thoát ra giữa những kẽ tay. Dù cô đã ấn lên nó, nó vẫn cứ trào ra.

“Nếu muốn học thì phải hoàn thành cho xong, trước khi thời gian trôi qua lâu quá.”

“Vâng...”

Nan Da gật đầu.

Đến Palgakjung, phu nhân Victory dẫn Nan Ah và Nan Woo đang cực kỳ chán nản vào một tiệm cà phê ở Buamdong. Vừa bước vào trong tiệm, phát hiện thấy chiếc xe bộ cánh cứng màu vàng, hai cô bé liền hét ầm lên. Thủ đô Seoul nhìn từ ban công của tiệm cà phê thật hữu tình. Cảnh tượng đẹp tuyệt vời, trông như những con đom đóm tập trung đầy vào một cái bát trứng sâu.

“Chụp hình cho tôi đi.”

Nan Ah chụp hình ly soda vị bưởi vừa gọi bằng điện thoại di động xong thì chìa điện thoại về phía Ho Rim.

“Anh bận uống cà phê rồi.”

Ho Rim vờ như không nhìn thấy Nan Ah đang cắn môi, thong thả uống cà phê. Nan Ah không thể che giấu lòng dạ đang sôi sùng sục, cô bé cắn môi “Không thích thì thôi” rồi quay phắt đi. Ho Rim cười, đến lúc đó anh ta mới đứng dậy.

“Anh cũng chụp cho Nan Woo nhé?”

Ho Rim dịu dàng nắm lấy tay Nan Woo, nhét điện thoại của Nan Ah vào trong túi rồi bước những bước dài về phía trước.

“Chụp cho tôi với. Trời ạ, tôi còn mặc cả áo kiểu cách tới đây cơ mà.”

Đến đi Jung Rye hai má đỏ hây hây cũng đứng dậy. Nhìn cảnh Ho Rim chụp hình cho đi Jung Rye, Nan Ah và Nan Woo, Nan Da lắc đầu.

Anh Tiger Woods thân thiện ơ.

Một Ho Rim luôn nhẹ nhàng với bất cứ ai lại bị Nan Ah sai khiến như đúng rồi. Nan Ah thấy biết ơn Ho Rim vì lúc nào cũng cư xử người lớn với Nan Ah ngang ngược. Anh Tiger Woods quả là biết cách xử lý Nan Ah. Mỗi lần Nan Ah xoay người Ho Rim lại loay hoay chậm mất một nhịp, khiến Nan Da phải cố nén cười.

“Ta đã đến con đường này cùng với bố Hyun Moo rất nhiều lần.”

Phu nhân Victory nhìn xuống cảnh đêm, giọng nói của bà đặng đặng như nuốt một ngụm espresso đậm đặc. Hyun Moo không nói gì, chỉ mân mê ly nước ép.

“Hai người hẹn hò à?”

Nan Da lên tiếng, giọng gào muốn kéo lại bầu không khí đang trầm xuống.

“Ừ, hẹn hò. Ta đi đôi giày cao gót màu đỏ mới mua ở Myungdong thế mà ông ấy lại bảo đi bộ trên con đường này. Ta muốn hẹn hò, nhưng chân thì đau đến phát khóc. Thế là ta thốt ra một câu quá đáng “Anh không có xe à?”. Đến lúc đó bố Hyun Moo mới nhìn đôi giày cao gót của ta, vồ vồ trán.”

“Rồi sao ạ?”

Phu nhân Victory nở nụ cười như thể đang hồi tưởng lại những ngày xa xưa ấy.

“Bố Hyun Moo cũng ta chứ sao. Đến tận Palgakjung.”

“Oa! Thật không ạ? Bác trai dịu dàng thật đấy.”

“Hình như bọn ta đã ăn bít tết ở Palgakjung thì phải. Ta vừa ăn vừa không yên, thấy thế nên ông ấy gọi taxi. Lúc xuống khỏi lưng ông ấy ta đã nghĩ “Không được rồi”. Ông ấy bảo ta nhẹ như mây ấy.”

“Ha ha. Mây ăn cơm chắc cũng lên cân đấy ạ.”

“Xem cái này không?”

Phu nhân Victory đột nhiên lôi cái ví ra khỏi túi cầm tay rồi chìa ra một bức ảnh. Đây là ảnh của Hyun Moo nhưng dường như có gì đó khác biệt. Rõ ngời kiểu 2:8, mái tóc được vuốt ngược gọn gàng bóng loáng trong ánh nắng. Cổ áo sơ mi cũng rất rộng.

“Giống nhau như sinh đôi ấy nhỉ?”

“Dạ?”

“Bố Hyun Moo đấy.”

“Trời ơi...”

Nan Da khẽ đưa mắt liếc sang Hyun Moo rồi lại nhìn xuống tấm ảnh. Cứ như thể Hyun Moo leo lên cổ máy thời gian và bị hút vào bên trong tấm ảnh. Chỉ cần thoa gel lên tóc chia đường ngôi 2:8 nữa là giống hệt.

“Ngày nào ta cũng nhìn ảnh chồng và cầu nguyện. Cầu cho Hyun Moo giống ông ấy.”

Phu nhân Victory thần thờ vuốt ve người đàn ông trong tấm ảnh. Nan Da nhìn bà, rồi ngậm ngừng đưa tay lên cái bụng vẫn chưa có cảm giác gì của mình.

Đứa bé cũng sẽ giống bố nó chứ?

Đi qua Jungundong rồi Hyojadong, tiếp đó đi qua thư viện Jeongdok. Qua cả cơ quan thanh tra, cửa sau của trường Sung Kyun Kwan, băng qua đường hầm Sook Jung Moon, cho đến tận lúc về đến nhà, Hyun Moo vẫn không nói lời nào. Nan Da khẽ liếc nhìn bộ dạng kiên định của Hyun Moo ngồi cạnh. Đôi môi cắn chặt dưới sống mũi tinh tế. Vì ánh đèn đường mà khóe môi xuất hiện một cái bóng sâu, trông như thể anh đang khẽ cười. Một đôi môi thật đẹp.

Nan Da giật mình lắc đầu. Tiếng ông chú GPS thềm thì “Phía trước là đường xấu hổ” cứ vang mãi bên tai cô.

Bụng dạ nhộn nhạo khó chịu, Nan Da ngồi bật dậy.

Hình như giường vừa khẽ rung, Nan Woo đang ngủ say nắm chặt tay Nan Da, miệng phát ra tiếng ư ừ. Nan Da cẩn thận gỡ tay cô bé ra, bước xuống giường. Nan Ah thì trái nệm dưới sàn, cuộn tròn người ngủ như con mèo. Hẳn là con bé mệt, mũi còn phát ra cả tiếng ngáy khò khò. Bộ dạng ngáy ngủ, lấy nắm tay dụi dụi mắt rồi trở mình của Nan Ah trông hệt như một con mèo lấu cá.

Nan Da phủ lại cái chăn Nan Ah đã đập ra lên người cô bé rồi rón rén đi ra khỏi phòng ngủ. Cô lấy một bịch Rung Động trong tủ lạnh rồi chậm chậm bước về phía nhà kính.

“Sao em chưa ngủ?”

Vừa vào trong nhà kính, cô đã nghe thấy tiếng Hyun Moo.

“Anh Hyun Moo mới chưa ngủ mà còn làm gì đây? Anh đau đầu à?”

Ngày mai anh lại phải nhập viện rồi. Cô lo lắng quan sát sắc mặt của Hyun Moo. May là trông gương mặt anh vẫn bình thản.

“Ngủ rồi, mà tại em đánh thức đây.”

“Xin lỗi anh nhé. Anh mau ngủ đi. Em lên trên đây.”

“Tỉnh rồi. Lại đây đi.”

“... ”

“Lại đây hát ru cho đến khi anh ngủ.”

Hyun Moo bỏ cái chân đang vắt lên ghế đôn sang bên cạnh để nhường chỗ cho cô, ý bảo cô ngồi xuống. Nan Da ngồi xuống cái ghế đôn của anh.

“Lại ăn à?”

“Bụng dạ nhộn nhạo khó chịu quá.”

“Cắm ói đây nhé.”

“Ha ha. Em biết rồi.”

“Đưa đây.”

“... ”

“Anh làm tan ra cho.”

“Cảm ơn anh. Hát bài gì bây giờ nhỉ?”

“Bài gì cũng được.”

Nan Da nhìn bích Rung Động được làm mềm trong bàn tay Hyun Moo. Cô cất giọng trầm trầm hát một bài. Bài hát bố đã hát cho cô nghe từ rất lâu về trước.

Có khói hương của mảnh đất này

Ôm lấy trái tim tan nát và biên mất

Có dòng máu của bộ đồ trắng

Trào ra trên hai cánh tay bị siết chặt

Từ biển Đông nơi mặt trời mọc

Đến biển Tây chốn mặt trời lặn

Bình nguyên Mãn Châu bao la

Nơi miền Nam nóng nực
Tiếng hát trầm thấp chậm rãi vang lên trong nhà kính.
Sao chúng ta lại nghèo khổ
Sao chúng ta lại do dự
Nơi cánh đồng ta đứng một lần nữa
Là mặt đất nóng bỏng ôm ghi...

Tiếng hát với âm vang thật sâu của Nan Da kết thúc. Trong không gian chỉ còn tiếng thở của hai người cùng với tiếng gió thổi từ bụi cây và tiếng chim cu không ngủ ở nơi nào đó truyền tới. Đến các loài thực vật bị ảnh hưởng bởi hơi nóng mùa hè cũng đã chìm vào giấc ngủ an lành, chỉ có khí carbonic hài hòa và dày đặc tỏa ra.

“Em... trông thế nào?”

Trong khoảnh khắc, cả tiếng thở của hai người, tiếng gió và tiếng chim đều ngừng lại.

“Anh có được hỏi trông em như thế nào không?”

Anh ấy tò mò mình trông thế nào ư?

Nan Da muốn hỏi nhưng chẳng thể cất lời.

Sao vậy? Sao... anh ấy lại tò mò?

Quả nhiên mình không thể hỏi được.

“Nghe, nghe nhiều người nói tóc em giống Jun Ji Hyun, mắt giống Kim Tae Hee, mũi giống Song Hye Kyo, còn môi thì giống Angelina Jolie.”

Hyun Moo phá ra cười. Anh dựng người dậy.

“Có tin được không đây?”

“Anh tin hay không thì tùy.”

Nan Da giật lấy bịch Rung Động từ tay Hyun Moo mút chùn chụt. Bất ngờ bàn tay anh chạm vào tóc cô. Nan Da vẫn ngậm Rung Động trong miệng, nín thở. Những ngón tay thon dài luồn vào mái tóc của Nan Da rồi thả ra. Đầu ngón tay lạnh lạnh chạm vào trán cô khiến cánh tay cô nổi da gà. Cô nhắm chặt mắt, trái tim như muốn nổ tung đến nơi. Ngón tay quét qua chân mày rồi xuống đến

chóp mũi chậm rãi đến độ khiến cô bồn chồn. Khoảnh khắc đó, cô thở phào một hơi vô cùng nhẹ nhõm chỉ vì anh không chạm đến mấy cái tàn nhang.

Bàn tay rờ rẫm chóp mũi đột nhiên giật lấy bạch Rung Động từ miệng Nan Da.

Bụp.

Âm thanh kỳ lạ vội vàng chia cắt bầu không khí hồi hộp. Đôi môi Hyun Moo phát ra tiếng cười nhẹ. Anh cười một lúc, trước khi ngón tay lạnh lạnh chạm đến đôi môi mím lại vì mút Rung Động của cô.

“Đây là đường xấu hổ, đúng rồi này.”

Hyun Moo thăm thì, mân mê đôi môi Nan Da tựa như đang sờ chữ nổi.

“Chuyện gì...?”

Nan Da chưa kịp lặp lại lời Hyun Moo, một thứ gì âm âm đã chạm đến môi cô. Mùi hoa sen nhẹ nhàng thoảng qua.

Tích, tắc, tích, tắc.

Những mảnh vỡ thời gian từ cổ tay Hyun Moo chắt chùng lên, trắng tinh như những hạt muối.

“Cậu thấy thế nào?”

“Không... thú vị cho lắm.”

Hyun Moo nằm đó, trưng ra gương mặt thực sự vô vị. Ăn được ngủ được nhưng anh không thể ngồi dậy vì chóng mặt. Cảm giác như mình đang không ngừng bị hút vào trong một cái ao tối om, một cái ao sâu hun hút vĩnh viễn không thể chạm tới đáy.

“Cậu Hyun Moo?”

Tiếng Ho Rim gọi anh nghe vắng vắng như vọng đến từ bên ngoài mặt nước. Anh muốn mở mắt ra nhưng không tài nào làm được. Miệng anh sung lên tê buốt. Mùi máu tanh ngòm trào lên từ sâu trong cổ họng. Không, dường như mùi máu tỏa ra từ tất cả các lỗ trên người anh.

Tiếng bước chân vội vàng và gấp gáp đi đến. Rồi những bàn tay lạnh lẽo bới tung cơ thể anh.

Đừng đụng vào tôi! Tôi bảo đừng đụng vào tôi mà!

Âm thanh không thể phát ra được. Dịch vị tuôn trào từ cổ họng.

Chết tiệt. Đây đúng là mùi vị thực sự của cái chết.

Cánh tay Hyun Moo quơ quào trong không trung tựa như muốn nắm thứ gì đấy, rồi từ từ buông thõng xuống tấm ga trải giường hết như một cái cây gãy đổ trong cơn bão.

“Thế thế nào rồi?”

Không có tài xế Kim, phu nhân Victory một mình chạy đến thật sớm. Bà ngây người ra ở phòng điều trị đặc biệt. Hôm nay đã là lần thứ hai Hyun Moo bị đưa đến đây.

“Trị số bạch cầu, hồng cầu, tiểu cầu đều tụt dữ dội. Xuất huyết nghiêm trọng từ phía trên. Cả lợi và trong miệng đều chảy máu. Cậu ấy đang được truyền máu.”

Ho Rim đỡ lấy phu nhân Victory đang loạng choạng đứng không vững.

“Lần điều trị này sao lại khó khăn hơn thế...”

“Có khả năng phương pháp trị liệu này không phù hợp với cậu Hyun Moo.”

“VẬY... vậy phải làm thế nào?”

Trông bà không còn vẻ gì là nóng nảy như thường ngày. Tình trạng của Hyun Moo cứ như người đi tàu lượn siêu tốc, khiến bà không thể yên lòng được phút nào. Kết quả phân tích MRI được trông đợi cũng giậm chân tại chỗ. Khối u quái ác vẫn trơ trơ ra đó, hết như một vết bần không cách nào xóa nổi.

Chẳng rõ nghe được tin đồn bằng cách nào, có người mang nhân sâm đem đến văn phòng bà quảng cáo, cũng có người mang nấm chaga tới. Phương pháp điều trị tự nhiên, điều trị miễn dịch, điều trị bằng thuốc Bắc, bà muốn bám lấy tất cả các phương pháp chữa trị. Thậm chí bà còn muốn thực hiện cả phương pháp trừ tà mà bình thường chẳng thèm liếc mắt đến.

“Từ giờ cho đến lúc thăm bệnh vẫn còn lâu lắm, bác nghỉ ngơi chút đi ạ.”

Đến nước mắt cũng đã cạn khô trên gương mặt già nua và mỏi mệt của phu nhân Victory. Đôi mắt ráo hoảnh của bà đăm đăm nhìn về phía phòng điều trị đặc biệt. Bà lắc đầu.

“VẬY THÔI, bác ngồi đây đi ạ.”

Ho Rim ôm lấy đôi vai của phu nhân Victory, đỡ bà ngồi xuống ghế, lấy một ly trà ấm đặt vào tay bà. Cổ chịu đựng hơi lạnh tỏa ra từ đường ống công suất mạnh, đôi vai gầy guộc của bà trông quá sức khổ sở.

“Cháu đi lấy chăn cho bác.”

“Thôi không cần đâu. Y tá Moon cũng nghỉ ngơi chút đi. Từ lúc Hyun Moo nhập viện đến giờ anh chẳng được nghỉ ngơi được gì hết. Cả hai đều bệnh thì biết làm thế nào.”

Ho Rim ngồi cạnh phu nhân Victory, đưa mắt nhìn quanh phòng chờ. Gương mặt của những con người co mình trong giấc ngủ chập chờn ở khắp nơi trông còn khổ sở hơn cả những bệnh nhân bên trong ô cửa thủy tinh dày cộp. Trải qua trận chiến dài đằng dặc, những con người ấy đã trở nên rã rời. Họ ôm lấy lồng ngực nức nở tựa như đồng ruộng khô cằn, vật lộn với giấc ngủ mỗi mết. Những người nhà của bệnh nhân không thể ngủ được thì đi đi lại lại trong hành lang lờ mờ tối như những bóng ma. Ho Rim nhớ đến một người nào đó ngủ vạ vật suốt một tháng trời ở bệnh viện, đúng cái đêm ra làm ấm cơ thể ở nhà tắm hơi, anh ta đã để lỡ mất giây phút lâm chung của vợ. Ho Rim xoa xoa gương mặt thô ráp của mình.

“Này anh, có phải anh là... bác sĩ Moon Ho Rim không ạ?”

Phu nhân Victory đang co người ngồi trên ghế của phòng chờ đợi đến giờ thăm bệnh, nghe thấy giọng nói ngập ngừng ấy bèn ngẩng đầu lên. Một y tá với gương mặt tròn trịa tiên lại gần mở lời với Ho Rim. Bà cảm nhận được đôi vai của Ho Rim ngồi cạnh mình đông cứng lại.

“Anh không phải... bác sĩ Moon Ho Rim sao ạ?”

“...”

“Ôi trời. Anh là bác sĩ Moon của nội khoa Ung bướu phải không ạ? Anh có nhớ tôi không? Tôi là Lee Soo Jin đây.”

Ho Rim nhìn thẻ nhân viên treo ở cổ cô y tá, chân mày khẽ nhíu lại. Đoạn anh ta đứng dậy.

“Tôi nhớ. Cô làm việc ở đây à?”

“Vâng. Kết hôn xong tôi chuyên đến đây, cũng được hai tháng rồi. Nơi làm việc của chồng tôi ở Seoul nên di chuyển cũng khó khăn. Anh làm gì ở đây vậy? Anh... làm việc ở đây sao.”

“Không phải. Người quen của tôi nhập viện. Dù đã trễ nhưng vẫn chúc mừng cô kết hôn nhé.”

“À, vâng... Cảm ơn anh.”

Gương mặt lúc nào cũng dịu dàng của Ho Rim cứng đờ lại. Giọng nói trầm ồm và mềm mỏng của anh ta trở nên sắc bén. Gương mặt cô y tá Lee Soo Jin kia vẽ một nụ cười mơ hồ rồi biến mất. Bầu không khí giữa hai người rõ ràng vô cùng gượng gạo.

“Vây thôi, chào anh.”

Cô y tá ấy cúi đầu, quay người đi. Cô ta do dự một lúc, rồi lại quay sang nhìn Ho Rim.

“À... bác sĩ này, mọi người đều lo lắng cho anh lắm đấy.”

“... Cảm ơn cô. Vây thôi, chào cô nhé.”

Hình như Ho Rim đã nhận ra ánh mắt của phu nhân Victory. Anh ta cất lời chào cô y tá, kết thúc cuộc trò chuyện với vẻ lạnh lùng đến độ cô ta không thể nói thêm lời nào nữa. Câu nói cảm ơn của anh ta lạnh như đá.

“Ai vậy?”

“Đồng nghiệp trước kia làm chung với cháu ạ. Cháu đi dạo khoảng ba mươi phút rồi sẽ về ngay. Cháu sẽ mở điện thoại.”

Ho Rim đứng bật dậy, sai bước về phía thang máy. Anh ta cảm nhận được ánh mắt ngờ vực của phu nhân Victory phía sau lưng. Ho Rim bước lên thang máy như muốn bỏ chạy, nhấn nút đóng cửa. Đẩy cánh cửa xoay ở sảnh bệnh viện, anh ta bước ra ngoài. Đang trong lúc lưỡng lự xem nên đi đâu, anh ta nhìn thấy Nan Da bước xuống từ xe taxi. Trông theo bóng dáng Nan Da hấp tấp chạy đến sảnh, Ho Rim ngồi sụp xuống nơi vườn hoa bệnh viện.

Con người đáng thương.

Giống như những người buộc phải ra đi, tất cả những người ở lại đều thật đáng thương.

“Anh Ho Rim.”

“Sao?”

Hyun Moo mấy lần vượt qua cơn khổ nạn, chẳng nhờ tự bao giờ lại cất tiếng gọi Ho Rim bằng anh. Ho Rim cũng nói chuyện thoải mái với anh hơn. Hyun Moo gọi anh xong, mất một lúc không nói gì. Chiều hôm qua, sau khi được chuyển từ phòng điều trị đặc biệt sang phòng thường, việc đầu tiên Ho Rim làm là cắt tóc cho Hyun Moo. Thuốc chống ung thư đang tiêu diệt toàn bộ tế bào tăng trưởng. Rụng tóc là lẽ đương nhiên, nếu gặp trường hợp nghiêm trọng, cả móng tay, móng chân cũng sẽ rụng hết.

“Lúc ở trong phòng bệnh đặc biệt, em cứ mơ mãi một giấc mơ.”

“Mơ gì vậy?”

“Ao súng của bà nội em. Hoa súng trắng. Và cả một cô nhóc nào đó.”

“Cô nhóc nào đó?”

“Cô nhóc ấy có tàn nhang.”

“Tàn nhang?”

Ngay lúc Hyun Moo nhắc đến từ “tàn nhang”, Ho Rim vừa định nhớ ra ai đấy thì tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, và Nan Da bước vào.

“Em lại đến đây làm gì?”

Lấy có có việc cần làm ở ngân hàng, Ho Rim lại linh đi mất. Hyun Moo buông ra một câu cộc lốc. Nan Da đặt bình giữ nhiệt đựng cháo lên bàn rồi ngồi xuống ghế, chăm chú nhìn Hyun Moo. Y như cánh rừng bị cơn bão lớn quét qua, gương mặt Hyun Moo trở nên hoang tàn xơ xác. Cô cắn chặt môi để không khóc.

“Anh Tiger Woods ấy, xem ra anh ấy có rất nhiều tiền. Lần nào em đến anh ấy cũng bảo phải đi ra ngân hàng.”

“Tiger Woods?”

“À, là anh Ho Rim ấy. Anh giữ bí mật với anh ấy nhé.”

Hyun Moo phì cười bằng đôi môi nứt nẻ.

“Vui đúng không? Em còn có thứ vui hơn cơ. Em nói anh nghe nhé?”

“Nói nghe thử xem nào.”

“Anh biết phu nhân Victory là ai không?”

“Ha ha.”

Hyun Moo phá ra cười giòn giã. Nhìn anh cười thật tốt biết bao. Thế nhưng từ đôi môi khô nứt của anh, máu đã trào ra ngoài.

“Anh đừng cười. Chảy máu đấy.”

Nan Da áp chiếc khăn mỏng lên đôi môi Hyun Moo. Cô lại cố nén tiếng khóc. Đôi môi tỏa ra mùi hoa sen giờ đây chỉ còn mùi thuốc sát trùng đậm đặc.

“Em chọc người ta cười rồi bảo họ đừng cười à?”

“Anh đau mà.”

Mùi xà phòng nồng đậm tiến lại gần, chậm rãi xoa dịu đôi môi anh. Hyun Moo nhắm mắt, cảm nhận sự an ủi đó. Đôi tay vỗ nhẹ như muốn nói “Anh đừng đau, đừng đau nữa” khiến trái tim anh nặng nề. Hyun Moo quay đầu về phía cửa sổ.

“Bầu trời trông thế nào?”

“Đẹp?”

“Hình như trời rất trong thì phải.”

“Trời trong xanh lắm. Hệt như bầu trời mùa thu vậy.”

Bầu trời buổi sáng ngày hôm nay có cảm giác của mùa thu. Cao và trong xanh. Hyun Moo thần thờ nhìn lên đó. Nan Da chạm vào cổ áo anh.

“Nan Ah và Nan Woo muốn đến đây, nhưng mà em cản rồi.”

Hyun Moo im lặng gật đầu.

“Hai đứa gửi lời hỏi thăm đến anh.”

“Ừ.”

“À đúng rồi, em có cái cực kỳ buồn cười đây.”

Nan Da luống cuống. Cô lục tung cái cặp, lôi từ trong đó ra một tờ giấy.

“Em nghe trên radio, thấy buồn cười quá nên viết lại.”

“Cái gì vậy?”

“Mấy slogan của địa phương, kiểu như Hi Seoul ấy. Anh nghe cho rõ nhé. Thác nước Niagara. Buồn cười nhỉ?”

Hyun Moo bật cười. Viết lại những thứ buồn cười như cô còn buồn cười hơn.

“Chúng ta uống một ly nhé? Rượu tinh khiết đấy. Cái này nghe hay nhỉ? Thêm nữa này. Phía nam của con sông nơi chim nhận sinh sống và hít thở.⁴”

Nan Da nhìn Hyun Moo cười, cô cũng rạng rỡ theo. Ghi lại chúng rồi đem đến đây quả là đúng đắn mà.

“Bọn mình chơi trò chơi nhé?”

“...?”

“Xem thử anh có đoán được là gì không. Đặt cược bằng Rung Động đi.”

“Tùy em.”

Miệng nói vậy, nhưng anh vẫn nhòm người ngồi đây.

“Em làm trước đi.”

“Được. Jeonju chà chà.”

“Hừm.”

Hyun Moo xoa cằm ngẫm nghĩ, rồi mở miệng với vẻ không tự tin. “Songpa giống hành tây.”

“Đấy là cái gì vậy? Sao anh không nói Songpa giống họ tây đi? Lần đầu tiên nên em bỏ qua cho đó. Ừm... theo như em nghĩ thì là Daegu.”

“Chả có nghĩ gì cả. Không phải Daegu mà là “thôi đi” mới đúng.”

“Anh khó chịu thế. Đừng có kéo dài thời gian nữa, mau lên đi.”

“Gumi thật ngon miệng.”

Hyun Moo cười rạng rỡ, ánh mắt xem chừng rất hài lòng.

“Thôi cũng chẳng sao. Beolgyo không có giang hồ.”

“Ha ha ha.”

Tiếng cười của Hyun Moo làm Nan Da muốn bật khóc.

Cười lên đi. Như thế này, ở ngay đây, bên cạnh em. Lúc nào cũng hãy cười như thế.

Lời thăm thì của Nan Da khẩn thiết như lời nguyện cầu.

“Dongjakgu dừng động tác lại.”

“Ồ giỏi đấy. Nếu chân thành là Gimjeon.”

“Cái đấy hơi miễn cưỡng rồi.”

“Nếu chân thành là Gimjeon thì làm sao? Anh toàn cố tình kéo dài thời gian không, phải giới hạn thời gian mới được. Mười giây nhé. Một, hai, ba...”

“Tài năng cũng tốt, Jeju.”

Hyun Moo cười phì.

“Nơi có nhiều sườn bò, LA.”

“Đấy là ở Mỹ mà.”

“Thời đại toàn cầu hóa rồi nhé.”

“Ha! Chỗ nào cũng toàn cầu hóa rồi nhỉ. Được thôi. Vậy... băng đảng Jean Claude⁵.”

“Ha ha. Băng đảng Jean Claude là gì thế?”

Nan Da không thể nhịn được, vỗ vào vai Hyun Moo, bật cười nắc nẻ.

Anh bắt lấy bàn tay cô đang đánh lên vai mình bằng bàn tay không còn chút sức lực, đến độ nếu vẩy một cái sợ rằng nó sẽ đứt lìa ngay.

Hyun Moo cứ nắm cổ tay cô và ngồi im như vậy một lúc lâu rồi đưa tay vuốt ve cái gáy nhô ra của Nan Da.

“Anh Hyun Moo...?”

“Em... không muốn... mang thai đứa con của người mình yêu sao?”

Nước mắt đọng đầy trên khóe mi cô rơi xuống. Nan Da cắn chặt môi. Đó là khát khao của tất cả các cô gái trên đời. Khát vọng muốn mang thai đứa con của người mình yêu, đứa bé ấy sẽ giống hệt người đó.

Hyun Moo chậm chậm chia tay ra sờ lên cái mũi giống Song Hye Kyo. Anh lau đi dòng nước mắt tuôn ra từ đôi mắt giống Kim Tae Hee, rồi thở ra một hơi dài. Nan Da vẫn vùi mặt vào trong lồng ngực anh, khóc không phát ra tiếng. Hyun Moo chậm rãi vuốt ve mái tóc giống của Jun Ji Hyun rồi khe khẽ thì thầm.

“Làm thế nào... để... sống đây?”

Ho Rim bước vào phòng bệnh, lặng yên dõi mắt nhìn hai người. Đêm trước hôm nhập viện, Nan Da đã nắm chặt tay anh, hát bài ở nơi hoang dã cho đến tận khi Hyun Moo thiếp đi. Còn hôm nay ở nơi này, cô đang khóc, bờ vai run rẩy.

“Anh, em có chuyện muốn nhờ anh.”

“Chuyện gì?”

Sau khi Nan Da về, Hyun Moo chỉ đăm đăm nhìn ra cửa sổ.

Rồi anh cất tiếng gọi Ho Rim.

“Anh gọi luật sư Lee giúp em.”

“...?”

Ho Rim chậm rãi quan sát gương mặt hốc hác của Hyun Moo. Anh đã từ bỏ ư? Không, cái biểu cảm gọi là từ bỏ của Hyun Moo phức tạp và rối bời, tựa như một người đang khổ não vì điều gì đó.

“Khi nào?”

“Càng nhanh càng tốt.”

“Bây giờ anh sẽ liên lạc ngay.”

Kết thúc cuộc gọi cho luật sư Lee, Hyun Moo ngẩng đầu lên, ngơ ngẩn thẳm thì.

“Anh, những lúc thế này em phải làm sao đây?”

“Gì cơ?”

“Khi em đi xa, sẽ chỉ còn một người trong căn nhà ngăn nắp nhưng lại trống trải này.”

Hyun Moo nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

Luật sư Lee bước vào phòng bệnh. Ông bối rối, không biết mình phải trưng ra vẻ mặt nào cho phù hợp.

Trời ơi.

Chỉ mới mấy tuần thôi mà con người ta lại có thể tàn tạ xác xơ đến thế kia. Giây phút nhìn Hyun Moo, phía sau gáy ông giật lên một cái đau nhói. Ông chẳng cảm nhận được chút sinh khí nào từ Hyun Moo. Anh dựa vào giường, nhắm mắt lại, trông hết như một con thú nhồi bông. Vì khối u, thanh xuân bị tàn phá của anh thoáng chốc héo quắt như chiếc lá rụng lăn tròn trên mảnh đất khô cằn. Thật tàn nhẫn. Việc điều trị có thể khiến con người ta ra nông nổi này sao?

“Chú đến rồi ạ?”

Luật sư Lee gật đầu trước lời chào của Ho Rim. Đoạn ông tiến lại gần giường bệnh.

“Hyun... Hyun Moo à.”

Luật sư Lee không thích thanh âm trong câu mình vừa thốt ra. Ông định gọi tên anh thật trầm tĩnh, thế nhưng giọng ông lại run rẩy hết một con dê già.

“Chú... chú đến rồi ạ?”

Hyun Moo chậm rãi quay đầu lại. Dù giật mình nhưng đôi môi anh vẫn nở nụ cười chân thành. Luật sư Lee nhìn chăm chăm nụ cười rạng ngời của Hyun Moo, cả đôi mắt sáng trong đến lấp lánh, trái tim ông đập thịch một tiếng, như có cái gì đó bay đến rồi va thật mạnh vào lồng ngực. Gương mặt Hyun Moo trông nhẹ nhõm, tựa như một người vừa cởi bỏ bộ áo giáp nặng nề. Có lẽ đây chính là vẻ bình thản chỉ những người sẵn lòng chấp nhận cái chết mới có được. Nó đã vượt lên trên mức người bình thường có thể hiểu.

“Cháu xin lỗi. Chú bận thế mà cháu còn gọi chú đến.”

“Bạn cái gì...”

Những từ ngữ cuối câu nhỏ dần, luật sư Lee lôi chiếc khăn tay ra lau trán. Đến gặp Hyun Moo trong tình cảnh không biết một chút gì, ông thấy sợ cả việc phải mở lời thế nào. Ông định hỏi “Cơ thể cháu ra sao rồi?” nhưng lại thôi, luống cuống nhét khăn tay vào trong túi. Câu “Trời ạ, cái thằng này!” cứ đảo qua đảo lại trong miệng như một hạt com chưa chín từ nãy đến giờ.

“Anh ra ngoài nhé.”

“Không, anh cứ ở đây đi. Em cũng có chuyện cần nhờ anh.”

Ho Rim đặt ly nước ép trái cây xuống trước mặt luật sư Lee. Đang định đi ra ngoài, nghe Hyun Moo nói vậy, gương mặt anh ta đông cứng lại.

“Được rồi, cháu gọi chú tới đây có chuyện gì?”

Luật sư Lee uống ừng ực ly nước ép cà chua. Ông ngồi thẳng lưng lên như thể đã quyết tâm.

“Cháu có chuyện muốn nhờ chú.”

“Chuyện gì vậy?”

“Có lẽ hơi quá sức với chú, nhưng mà mẹ cháu... nhờ cả vào chú nhé.”

Ha! Luật sư Lee cảm thấy lồng ngực tung tức, khóe môi ông nhăn nhúm. Gương mặt của Lee Ki Ja, người đã bảo rằng sẽ cứu sống đứa con trai, thậm chí không có cả thời gian để nhuộm lại mái tóc, người phụ nữ cứ đi đi về về vật vờ như bóng ma ấy thoáng hiện ra trước mắt ông. Luật sư Lee dồn sức vào cầm.

“Cái thằng này, mẹ cháu sao lại giao cho chú hả?”

“Chú yêu bà ấy mà.”

Đôi môi luật sư Lee bật ra tiếng cười khan. Ông đứng bật dậy, vuốt khuôn mặt bằng bàn tay thô ráp, đi đi lại lại trong phòng bệnh.

“Hai người hãy kết hôn đi ạ.”

“Kết hôn á?”

“Lúc còn nhỏ, cháu rất ghét mỗi khi chú ở gần mẹ cháu.”

Đầu óc rối tung lên, luật sư Lee đứng sững người giữa phòng bệnh, dăm dăm nhìn Hyun Moo. Phải, đúng là như thế. Lúc Hyun Moo còn nhỏ, anh từng quăng đôi giày của ông xuống ao súng hay giấu tiết mớ tài liệu quan trọng của ông, rồi còn lấu cá giả vờ không biết. Qua tuổi dậy thì, anh không còn biểu lộ tâm trạng ra bên ngoài một cách lộ liễu nữa, nhưng kể cả khi quan hệ của ông và anh có thu hẹp khoảng cách thì cũng chẳng thể tốt lên được.

“Dù vậy... từ rất lâu rồi cháu luôn coi chú như một người cha.”

“Hyun Moo à...”

Luật sư Lee nói lỏng cái cà vạt đang siết chặt lấy cổ ông.

“Mặc dù cháu cũng thấy tiếc khi chú phải từ bỏ cuộc đời độc thân tự do sung sướng. Trả lời cháu đi ạ, rằng “Chú sẽ làm vậy”.”

“Ảnh của bố cháu... mẹ cháu vẫn còn đặt trong ví đây.”

“Chỉ là thói quen thôi. Thói quen xuất hiện như một sự an ủi.”

“...”

“Bây giờ có chú nên cháu thấy yên tâm rồi.”

Luật sư Lee lại ngồi phịch xuống ghế sofa, ông vò rối mái tóc được vuốt ngược gọn gàng. Thật đáng sợ nhưng cuối cùng lại thế này. Rốt cuộc, ông vẫn phải lập di chúc cho cái thằng nhóc này còn trẻ kia.

“Vói lại...”

Hyun Moo ngáp ngừng mắt một lúc. Anh mân mê cái đồng hồ ở cổ tay theo thói quen, cảm nhận được tiếng tim đập rất nhỏ của chiếc đồng hồ trên đầu ngón tay.

“Nếu Nan Da... có thể quay trở về nơi cô ấy đã bắt đầu, xin chú hãy chăm sóc cho cô ấy.”

“ ... ”

“Cho đến khi... cô ấy gặp được một người tốt.”

Cục yết hầu gây guộc của Hyun Moo đi xuống thật mạnh như thể anh đang cố nuốt xuống một cái gì đó.

“Dù không phải tiền cháu làm ra, nhưng chú hãy lấy ra một ít từ phần di sản cháu nhận được từ bà nội. Cháu hy vọng... Nan Da có thể được đi học trở lại. Cháu muốn trả học phí cho Nan Da, Nan Ah và Nan Woo.”

Cái tên Nan Da dường như có gai trong đó. Mỗi lần phát âm tên cô, Hyun Moo đều khổ sở nuốt khan.

Lỡ như... có một phép màu nào đó khiến anh ấy khỏi bệnh hoàn toàn, mọi chuyện sẽ thế nào ạ?

Luật sư Lee nhớ đến bàn tay thô ráp của Nan Da khi cô chun cái mũi lấm chắm những đốm tàn nhang, e dè hỏi ông. Cô gái Nan Da đã xoa dịu trái tim Hyun Moo bằng bàn tay thô ráp ấy. Lần đầu tiên ông biết được nói ra cái tên của ai đó cũng có thể khiến cho con người ta bày ra gương mặt mềm yếu đến thế kia.

Sự im lặng ngột ngạt bao trùm.

Cả Hyun Moo, luật sư Lee và Ho Rim đều không nói lời nào, cũng không nhìn nhau. Hyun Moo cố chấp đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, còn Ho Rim đứng khoanh tay, nhìn chòng chọc vào bức tường màu trắng của bệnh viện.

“Chú chuẩn bị giấy tờ xong sẽ đến.”

Luật sư Lee thở ra một hơi dài và sâu, dường như ông đã bỏ cuộc.

“Cháu còn một việc nữa.”

Hyun Moo mò mẫm, lôi ra cái phong bì tài liệu có in logo của bệnh viện từ ngăn kéo tủ đầu giường. Đây là phong bì được gửi đến sáng nay từ đội Hospice⁶ của khoa Giả định y học mà Hyun Moo đã nhờ.

“Anh, giúp em với.”

Ho Rim nhận lấy phong bì từ tay Hyun Moo, chân mày anh ta nhăn nhúm lại.

“Chú hãy công chứng với tư cách là luật sư giúp cháu, còn anh hãy ký với tư cách là người chứng nhận.”

Ho Rim mở phong bì ra, xác nhận nội dung trong đó. Hai tờ tài liệu từ tay anh ta bay lả tả trước khi rơi xuống sàn.

“Này, cái này...”

Ho Rim cầm phong bì đứng chết lặng. Luật sư Lee nhặt tờ tài liệu trên sàn lên. Ông nghẹn lời, hít vào một hơi.

“Hyun... Hyun Moo à. Cái thằng này, cháu... cháu...”

Luật sư Lee cầm tờ tài liệu, người run lên bần bật. Ông cứ liên tục gọi “cái thằng này” như người mất trí.

“Chú... chú không làm được đâu.”

Luật sư Lee quăng tờ tài liệu lên bàn, hét lên một tiếng. Nó bay bay rồi nằm yên trên đó không phát ra tiếng động.

“Tôi, Hyun Moo, ở đây với tư cách là bác sĩ của tôi, đề phòng trường hợp tôi bị mất khả năng diễn đạt theo ý mình vì bất kỳ lý do bất đắc dĩ nào, tôi để lại bản đi chúc y khoa dưới đây cho bác sĩ chịu trách nhiệm chữa trị cho tôi và gia đình tôi mong mọi người hãy thực hiện theo ý nguyện của tôi. Thứ nhất, dù tôi có rơi vào trạng thái mất ý thức đi nữa, sẽ không thực hiện đặt ống nội khí quản hoặc phẫu thuật cắt khí quản và hô hấp nhân tạo...” là phần mở đầu của bản đi chúc y khoa.

Và... “Yêu cầu không chấp nhận bất cứ xử lý nhân tạo nào có liên quan đến hô hấp nhân tạo.” Đơn đăng ký từ chối hô hấp nhân tạo đã kết thúc như vậy.

“Anh... không có tư cách tham gia vào đâu. Người chứng nhận... phải là gia đình chứ.”

Giọng của Ho Rim trầm thấp và thê lương.

“Hyun Moo, cái thằng này. Có nghĩ cho mẹ thì cháu cũng phải cố sống bằng mọi giá. Phải muốn sống chứ.”

Luật sư Lee đánh vào lồng ngực gầy guộc của Hyun Moo.

“Chú ơi...”

Hyun Moo nắm bẩy bàn tay của ông.

“Cháu muốn sống.”

Bàn tay anh nóng hồi, giọng nói thì run rẩy.

“Giống như lời chú nói, cháu muốn sống một cách kiên cường. Cháu sẽ sống theo cách của mình, theo những gì cháu muốn. Dù chú có chửi rửa cháu là thằng ích kỷ, cháu cũng đành chịu. Không ai có thể... chịu nỗi đau này thay cháu được. Không ai có thể sống thay cháu. Đây là cuộc đời dành cho cháu. Dù chỉ sống một ngày, cháu cũng muốn sống theo cách mình muốn.”

Luật sư Lee lôi ra chiếc khăn tay bằng bàn tay không bị anh nắm lấy, ông lau mạnh đến mức vành mắt sưng lên. Đúng như lời Hyun Moo, không một ai có thể chịu đựng cơn đau này thay anh. Cũng không một ai có thể sống thay anh.

“Chú, cháu sẽ sống. Dù có sống một ngày cháu cũng sẽ sống. Hôm nay thôi. Rồi hôm nay thôi. Rồi lại hôm nay thôi, cháu sẽ sống như vậy. Sống thật quyết liệt. Để một lúc nào đó, cho dù trái tim cháu có ngừng đập, cháu cũng sẽ không hối hận...”

Hyun Moo thả bàn tay luật sư Lee ra, túm lấy lồng ngực đang hỗn hển. Trái tim anh như muốn vỡ tung. Anh đã nói hết những lời mình muốn nói, trong lòng anh giờ đây như có một ngôi sao sáng đến trú ngụ, tỏa ra ánh sáng hân hoan. Nỗi sợ hãi xoắn sâu ở một góc trong trái tim anh đã kết thúc, tất cả đều biến mất. Chỉ còn niềm vui sướng anh chưa từng biết đến trào dâng.

“Nặng đấy. Đưa đây cho ta.”

Phu nhân Victory đón lấy cái túi giấy từ tay Nan Da.

“Không sao đâu ạ.”

“Con lên phòng bệnh trước đi. Phải nhanh thay ca thôi. Đến hai tuần rồi y tá Moon không chớp mắt được ngày nào. Thật có lỗi với anh ấy quá.”

“Mình đi cùng nhau đi mẹ. Đồ đạc nhiều lắm.”

Nan Da giật lại cái túi giấy từ tay phu nhân Victory. Cô nhấn nút thang máy.

Để gửi lời hỏi thăm đến các nhân viên của khoa Ngoại Thần kinh và phòng điều trị đặc biệt, phu nhân Victory đã đặt cơm hộp và sushi của khách sạn nổi tiếng rồi gọi giao hàng tới. Các nhân viên ở bệnh viện đều là những người không có thời gian, thế nên bà và dì Jung Rye gọt sẵn trái cây, chia thành khẩu phần cho từng người. Hai người chuẩn bị một đồng to như núi.

“Ồ, bác chuẩn bị gì mà nhiều thế này?”

Các nhân viên bệnh viện nhìn đồng đồ ăn được giao đến mà há hốc miệng.

“Vì thằng bé nhà tôi, mọi người đã vất vả nhiều rồi.”

“Đây là việc đương nhiên chúng tôi phải làm thôi.”

“Không có gì nhiều nhận đâu. Hôm nay là ngày tam phục mà. Mọi người dùng đi cho nóng.”

“Cảm ơn bà, chúng tôi sẽ ăn thật ngon.”

“Vậy cảm ơn mọi người. Nan Da à, đi thôi.”

Nan Da nhìn phu nhân Victory đang cúi đầu chào với vẻ kính trọng. Cô đã học được cách gửi lời cảm ơn đến người khác như thế nào cho đúng. Lời cảm ơn của phu nhân Victory vừa khiêm tốn vừa chất chứa sự chân thành. Đây chính là điều người ta nói là “xuất phát từ tấm lòng”.

“Mẹ ơi, mẹ ngầu thật đấy.”

“Cái gì mới được?”

“Mọi thứ ạ.”

“Chỉ là một lời nịnh bợ thôi, ý bảo họ “Hãy chăm sóc con tôi cho tốt vào đấy” Ngầu cái gì mà ngầu chứ?”

“Kể cả thế cũng vẫn ngầu. Mẹ thanh tao cứ như nữ vương đang ban thưởng ấy. Á! Con phải vào nhà vệ sinh. Mẹ lên trước đi ạ.”

Phu nhân Victory nhìn theo Nan Da chạy vào nhà vệ sinh, bà khẽ cười. Nan Da nhất quyết đòi đi theo bà. Cô bảo bà một mình trông anh trong phòng bệnh thì chán lắm. Dù bà biết lý do lớn hơn là cô nhớ Hyun Moo, nhưng bà không biểu lộ ra bên ngoài.

“Đừng có chạy. Gạch men nhà vệ sinh trơn lắm, cẩn thận đấy.”

Phu nhân Victory hét với theo bóng lưng Nan Da, rồi đi về phía cửa thoát hiểm. Nhìn dòng người đứng rỗng rảnh phía trước cửa thang máy, bà bỗng muốn đi thang bộ.

“Ừm, mình vẫn ổn. Đương nhiên phải mệt hơn ở đó rồi.”

Chỗ chiếu nghỉ phía lối thoát hiểm, một cô y tá đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nói chuyện điện thoại với ai đó.

“À đúng rồi! Mình đã gặp bác sĩ Moon đấy. Thì bác sĩ Moon Ho Rim chứ ai. Ở đâu á? Ở bệnh viện này này.”

Phu nhân Victory đi lướt qua cô y tá. Đang leo lên cầu thang, bước chân bà dừng lại, quay đầu nhìn ra sau.

“Ừ. Minh bàng hoàng lắm. Lúc đấy mình còn nghĩ có khi nào tin đồn là thật không. Làm sao? Có tin đồn đó mà. Nghe bảo anh ta giúp bệnh nhân có được cái chết nhân đạo. Cả ba bệnh nhân do anh ta phụ trách đều đột ngột qua đời. Sau vụ đó, anh ta lẳng lặng nhập ngũ. Kỳ thi chuyên môn sắp diễn ra cũng bỏ ngang. Không, hình như không phải anh ta làm việc ở đây mà đang chăm sóc cho một bệnh nhân ung thư thời kỳ cuối thì phải. Ừ, một dạng của Hospice đấy. Anh ta hơi hoảng hốt. Ừ. À! Chờ chút... mình gọi lại cho cậu sau nhé.”

Phu nhân Victory tiến lại gần cô ta. Cô y tá vội vã ngắt điện thoại.

“Có chuyện gì...?”

Phu nhân Victory nhìn thẻ nhân viên treo ở cổ cô ta, rồi bước đến một bước.

“Cô Lee Soo Jin?”

“Vâng, đúng rồi ạ.”

“Tôi là mẹ của bệnh nhân mà y tá Moon đang chăm sóc. Tôi có chuyện muốn hỏi cô.”

Phu nhân Victory cố siết chặt nắm tay đang run lên bần bật.

“Mẹ vẫn chưa lên sao? Ồ, luật sư Lee? Chú khỏe không ạ?”

Nan Da bước vào phòng bệnh, nhìn thấy luật sư Lee, cô vui vẻ chào ông. Hôm nay ông mặc một bộ vest lạnh sáng màu. Nhìn thế nào, trông ông vẫn trẻ hơn Jeremy Irons.

“Cô Nan Da. Cô khỏe không?”

Luật sư Lee nhét chiếc khăn tay nhàu nhĩ vào trong túi quần, rồi đứng dậy. Vì cơn ốm nghén giày vò, gương mặt và cơ thể cô đã gầy đi nhiều. Đôi má bầu bĩnh trũng xuống vẻ mỏng manh, làm người ta có cảm giác trưởng thành chín chắn hơn. Thế nhưng thật may mắn, nét mặt cô vẫn bừng sáng.

“Chúng ta bắt tay nhé?”

Luật sư Lee chia tay ra, gò má Nan Da khẽ ửng đỏ. Cô lại nhớ đến lúc ông đột ngột tìm đến nông trang nhà mình, cô đã bàng hoàng thế nào.

“Hôm nay người cháu không có mùi nữa đâu.”

Nan Da bắt lấy bàn tay của luật sư Lee, nở nụ cười ngượng ngịu. Vừa siết chặt bàn tay đã mềm mại hơn nhiều của Nan Da, ông vừa cười đáp lại cô. Xem ra luồng sinh khí tươi sáng và mạnh khỏe của cô gái này đã truyền tới Hyun Moo. “Anh sao rồi?” Nan Da lại gần Hyun Moo, e dè lên tiếng hỏi. Ngón tay anh chậm rãi mân mê mu bàn tay của cô. Nhìn theo hai người, lòng luật sư Lee trở nên hỗn độn.

“Ông đến đây có chuyện gì thế?”

Phu nhân Victory mở toang cánh cửa phòng bệnh bước vào trong. Gương mặt bà dường như đang bàng hoàng vì điều gì đó, biến sắc sang trắng bệch, chỉ có đôi môi vẫn hồng hào. Phu nhân Victory liếc sang luật sư Lee rồi chuyển ánh mắt về phía Ho Rim. Ánh mắt bà nhìn anh ta lạnh như băng.

“Sao? Tôi không được đến đây à? Tôi muốn xem mặt mũi Hyun Moo thế nào nên mới đến.”

“Không, may là ông đến. Đúng lúc tôi cũng có chuyện cần hỏi ông. Về bác sĩ Moon Ho Rim thuộc nội khoa Ung bướu của bệnh viện Dae Han.”

Phu nhân Victory vẫn không rời ánh mắt khỏi Ho Rim, bà nhấn mạnh từng từ trong tên của anh ta.

“Ki Ja à.”

Luật sư Lee hoảng hốt, gọi tên phu nhân Victory và toan lại gần bà. Phu nhân Victory trừng mắt nhìn ông.

“Ông đã biết hết rồi đúng không?”

“Chuyện đó...”

“Tôi không muốn nghe thêm nữa. Y tá Moon! Cảm phiền anh lập tức thu dọn hành lý và ra khỏi đây ngay.”

Nan Da ngơ ngác nhìn Ho Rim đứng lặng lẽ cúi đầu như thể một phạm nhân.

“Mẹ, có chuyện gì thế?”

Phu nhân Victory không đáp lời câu hỏi của Hyun Moo, chỉ lão đảo ngồi phịch xuống ghế sofa, uống ừng ực ly nước trái cây luật sư Lee để lại. Bà đang cố điều hòa lại hơi thở thì hai tờ tài liệu đập vào mắt. Bàn tay cầm lấy tờ tài liệu của bà ngay lập tức run lẩy bẩy.

“... Được quyết định theo nguyên tắc y đức liên quan đến việc ngừng phương pháp duy trì sự sống, tôi mong đội ngũ y bác sĩ và người chấp hành theo luật

pháp sẽ bảo vệ và tôn trọng mong muốn cùng quyền lợi của tôi với tư cách là bệnh nhân. Tôi mong nội dung bản di chúc y khoa của tôi sẽ không có bất cứ sự điều chỉnh, can thiệp nào. Để có thể phát huy hiệu lực về mặt luật pháp của tuyên bố này, luật sư Lee Jung Woo đã ủy quyền phát biểu...”

Phu nhân Victory đọc dần xuống dưới, rồi đứng bật dậy, xé nát tờ tài liệu trước khi quẳng những mảnh vụn vào người Ho Rim.

“Tên giết người này. Cút ngay! Cút ngay cho tôi!”

“Mẹ, mẹ ơi. Bình tĩnh lại đi.”

Phu nhân Victory giãy giụa dữ dội trong vòng tay của Nan Da, bà hét âm lên.

Giết người ư? Mọi chuyện là thế nào vậy?

“Cháu xin lỗi.” Ho Rim cúi đầu, không biện minh lời nào, chỉ xin lỗi rồi lặng yên thu dọn đồ đạc cá nhân bỏ vào ba lô.

“Anh?”

Hyun Moo gọi anh ta. Bàn tay Ho Rim đang nhét những quyển sách vào trong ba lô thoáng giật mình. Thu dọn xong mọi thứ, anh ta toan lại gần Hyun Moo nhưng đã bị phu nhân Victory đứng chắn trước mặt.

“Anh đi đi.”

“Mẹ! Anh!”

Ho Rim nhìn Hyun Moo và Nan Da một lần, rồi không nói lời nào, bước ra khỏi phòng bệnh. Cánh cửa khẽ khàng đóng lại, trong phòng chỉ còn tiếng hơi thở nặng nhọc của phu nhân Victory.

“Ki Ja à, bà hiểu lắm rồi.”

“Hiểu lắm? Tôi hiểu lắm cái gì?”

“Những bệnh nhân do cậu Ho Rim phụ trách đột ngột qua đời chỉ là trùng hợp thôi.”

“Ba người mà ông dám bảo là trùng hợp à?”

“Không phải. Là hai người.”

“Hai người...?”

“Phải. Hai người.”

“Thế còn...?”

“Còn một người, chính tay Ho Rim đã làm điều đó.”

Ha! Phu nhân Victory đỡ lấy trán như thể bà không còn lời nào để nói.

“Người ấy là vợ chưa cưới của cậu Ho Rim.”

Ghi chú:

1. Trong tiếng Hàn, đường xấu hổ đọc là “bu kku ro un kin”, đường trơn là “mi kku ro un kin”, chỉ khác nhau âm đầu do tiếng gió nên Nan Da nghe nhầm.

2. Tiếng ve sầu kêu trong tiếng Hàn là “mem mem mem”, còn xin lỗi là “mi an mi an mi an”. Đọc nhanh thì nghe mi an mi an giống mem mem.

3. Trong tiếng Hàn, xe máy là “o tho bai”, còn ói mửa là “o bai thu”, nhìn nhanh rất dễ nhầm lẫn.

4. Trong tiếng Hàn, thác nước là Mokpo, rượu tinh khiết là Jungju, phía nam của con sông là Kangnam - đều là tên các địa danh của Hàn Quốc. Đây là một kiểu chơi chữ bằng hiện tượng đồng âm.

5. Nam diễn viên điện ảnh kiêm võ sĩ người Mỹ gốc Bỉ, một trong những siêu sao hành động võ thuật nổi tiếng nhất trong nền điện ảnh Mỹ.

6. Chương trình dành cho những người bệnh giai đoạn được bác sĩ thẩm định là chỉ còn sáu tháng, hay ít hơn, để sống sót với căn bệnh hiểm nghèo của họ. Một khi ký vào giấy cam kết họ sẽ không nhận được sự chữa trị nữa vì đã ở giai đoạn cuối cùng của căn bệnh.